

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομὴ προπληρωτέα στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—8 γ. λιβάδες φύλλα. Γιὰ κάμμιαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γνωστοποιήσεις. Κάμμιαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυκόνεται. Διάψευσις κάμμιαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξερωσὶ πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 3 Νοεμβρίου 1884

Ἄρ. 140+138+28

Μεγάλο

κεφάλι ἦτανε καὶ ὁ Μέγας Περικλῆς ποῦ ἔφτειασε τὸν Παρθενῶνα καὶ καταστόλισε τὴν Ἀθήνα, τότες ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς ποῦ προσέφερναν οἱ Πανέλληνες στὸ ταμεῖο τῆς Ἀθήνας γιὰ τὸν ἐναντίον τῶν Περσῶν πόλεμο.

Ὅταν εἶδον τὴν σπατάλη αὐτὴ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, τὸ δηλαδὴ νὰ πληρώνουν αὐτοὶ γιὰ τὴν ἐξακολούθησι τοῦ πολέμου καὶ ὁ Περικλῆς νὰ στολιζῆ τὴν Ἀθήνα, ἦρθαν μαθὲς καὶ τοῦ παραπονεύτικαν πῶς δὲν δίνουν τοὺς παράδες τους γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἐῆρετε τί τοὺς ἀπάντησε ὁ Περικλῆς μὲ τὸ ἄστε ντοῦα οὐ ;

— Πηγαίνετε δουλειά σας, καὶ ἂν σεῖς προσφέρνετε παράδες μόνο γιὰ τὸν ἐναντίον τῶν Περσῶν πόλεμο, οἱ Ἀθηναῖοι προσφέρνουν αἶμα !

Ἦστερα δὲ ἀφοῦ καταξόδεψε ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἑλλάς, σὲ μεγάλα ἔργατα ποῦ ἀποθανάτισαν τὴν Ἑλλάς ὅλη, τᾶφερε σκουρα, ὡς καθὼς φαίνεται στὸν προῦπολογισμό, καὶ βρῆκε μιὰ τιποτένια πρόφασι καὶ τσακώθηκε μὲ τοὺς Μεγαρίτες, καὶ τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ ἔρχωνται νὰ πουλοῦν στὴν Ἀθήνα τὰ μαναβικά τους. Οἱ φουκαράδες οἱ Μεγαρίτες ἔκαναν τὰ παράπονά τους στοὺς Σπαρτιάτας καὶ οἱ Σπαρτιάτες ἦρθαν νὰ κάνουν ρετζά στοὺς Ἀθηναίους γιὰ τοὺς Μεγαρίτες.

Ὁ Περικλῆς τότες τοὺς ἀπάντησε λακωνικά :

— Μᾶς κάνετε τὴ χάρι νὰ μᾶς εὐκεράτε τὴν γονιά καὶ τιάνομε μεῖς μέσα στὴν πολιτεία μας λόγῳ δὲν θὰ σᾶς δώσωμε σᾶς.

Γρηὶ γρηὶ ἔφτασε γιὰ τὸ τίποτα καὶ ἀνοιξε ὁ φοβερός Πελοποννησιακὸς πόλεμος ποῦ βᾶσταξε 28 χρόνια καὶ κατέστρεψε τὴν Ἑλλάδα, ὅταν δὲ ὁ μακαρίτης πέθανε ἀπὸ τὴν φοβερὴ πανοῦκλα ποῦ ἔπεσε τότε στὴν Ἀθήνα, ὅμοια τῆς ὁποίας δὲν ὑπαρξε ὡς τώρα στὸν κόσμῳ καὶ ἔκλεγαν οἱ φίλοι του, ὁ Περικλῆς εἶπε ξεφυγῶντας :

— Ἀποθένω εὐχαριστημένους, διότι ἐν ὄσω ζῶσα γὼ κάμμιαν Ἀθηναία δὲν μαυροφόρεσαι ἐξ αἰτίας μου.

Ὡραία δικαιολόγησι. Ἀφοῦ μὲ τὴν κατασπατάλεψι τόσων μελλουσιῶν καὶ μὲ τὸ ἄναμα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, νὰ σοῦ λῆρ πῶς γι' αὐτὸν δὲν μαυροφόρεσε κάμμιαν Ἀθηναία, ἐνῶ μαυροφόρεσαι ἰσοβίως καὶ καταστράφηκε ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἐξ αἰτίας σου.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ μέγας Περικλῆς δὲν ἤθελε τὴν καταστροφή τῆς Πατρίδας, ἀλλ' ἔστρωντας μὲ τὸ νὰ ἤθελε νὰ κἀνῃ πῶς τὰ ξέρει ὅλα καὶ αὐτὸς ἦτανε καὶ ὄχι ἄλλος τὰ μπερδεψε καὶ τᾶκανε σὰν τὰ μούτρά του.

Τώρα θέλωμε νὰ κάνωμε μ' αὐτὰ μιὰ παραβολὴ μικρὴ μὲ τὸν Περικλῆ καὶ Τρικούπη, ὁ ὁποῖος δὲν φτάνει ὡς τὸ νυχάραι του καὶ εἶναι καὶ ντροπῆς ποῦ τὸν παραβάλλομε.

Ἔτσι καὶ ὁ φίλος σας ὁ Τρικούπης κάνει πῶς τὰ ξέρει ὅλα, πῶς εἶναι μεγάλο κεφάλι, αὐτὸς καὶ οὐκ ἄλλος. Ἔτσι περίπλεξε τὴν Ἑλλάδα ὅλη σὲ χίλιας δυὸ ἐπιχειρήσεις καὶ τὴν ἐπνιξε στὰ δάνεια, ἂν δὲ, τολμήσῃ τινὰς νὰ τοῦ πῆ πῶς μᾶς κατὰστρεψε, ἔχει μιὰ ξηρὴ ἀπάντησι νὰ μᾶς πῆ, πῶς τὸ κάνει γιὰ τὴ δόξα μας, γιὰ τὸ μέλλον μεγαλειό μας καὶ ἄς ἤμαστε ὡς τὸν λαϊμὸ πνιγμένοι, τῶρα

Ὅταν ὁ μέγας καὶ ἀήττητος Ἀλκιβιάδης εἶδε τὸν ναύαρχο τῶν Ἀθηναίων ποῦ ἦτανε σὲ στραβὸ λιμάνι ἀραγμένος, ἂν καὶ ἦτανε ἐξόριστος, μ' ὅλα ταῦτα πονῶντας τὴν πατρίδα του, πῆγε καὶ ἀνέβηκε στὴν ναυαρχίδα καὶ εἶπε :

— Ἀδέρφια, ἐδῶ ποῦ εἶσατε ἀραγμένοι εἶσατε σὲ ἀνοήχτὸ πέλαγος καὶ θὰ καταστραφῆτε.

Σ' αὐτὴ τὴν συμβουλὴ του ὁ τότες ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ξηρὰ :

— Πήγαινε, καὶ δὲν εἶσαι σὺ τώρα στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀλλὰ ἐμεῖς.

Ἔφυγε ἀποσβολωμένος ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα πάει στὸ διάολο ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων.

Αὐτὰ γίνονται ὅταν δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τινὰς καὶ τῆς συμβουλαῖς τῶν ἄλλων ποῦ ἄς ἦναι καὶ ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας καὶ λέει :

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ, καὶ δὲν εἶσαι σὺ τώρα πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ ἐγὼ· αὐτὸ ὅμως τὸ ἔγω, τὸ νὰ ἦναι δηλαδὴ τινὰς ἐγωῖστῆς, πῶς τὰ ξέρει ὅλα, πῶς αὐτὸς εἶναι καὶ ὄχι ἄλλος, ἀποδείχτηκε πῶς ποτὲ δὲν εὐγανε κἀνέναν σὲ καλὸ κεφάλι, τὸ ἐναντίον μάλιστα αὐτοὶ μὲ τὸν ἐγωῖσμό τους γίνονται παραίτιοι τῆς καταστροφῆς τῆς πατρίδας των, καὶ εἶθε καὶ ὁ Τρικούπης σας μὲ τὸν ἐγωῖσμό του ποῦ θέλει νὰ κἀνῃ πῶς ὅλα τὰ ξέρει καὶ νὰ τὰ κἀνῃ καὶ διὰ μῆς, νὰ μὴ ριζῆ τὴν πατρίδα σὲ κἀνένα βούρκο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ὁ

στερα εκείνος μὲν θὰ πεθάνῃ σὺν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ χτυποῦμε τὰ ξερά μας τὰ κεφάλια στὸν τοῖχο.

Καὶ τὰ δεινὰ καὶ ἄρχιζαν καὶ ἀρχίζου ἀπὸ τώρα, καὶ αὐξάνονται καὶ μεγαλύνονται καὶ πληθύνονται κάθε μέρα, ἀλλὰ τὰ μέλλοντα εἶναι τὰ φριχτά.

Πίσω ἔχει τὸ ἀπίδι τὴν οὐρά, καὶ γελά μὲν τινὰς ὄταν, ἀφοῦ κάνει πὼς τὰ ξέρει ὅλα ἀκούη τινὰ νὰ τὸν συμβουλεύουν, ἀλλὰ τὰ γέλια αὐτὰ βγαίνουν ξυνὰ σὲ ἄλλων στόματα.

Τὸ νὰ κάθωμε σὺν βεζύρης στὸ σκαμνὶ μου καὶ νὰ πνίγω τὸν Λαὸ σὲ φόρους με μονοκοντυλιαῖς τοῦ Δεμάθα, εἶναι εὐκολο γιὰ ῥῶτα ὄμως καὶ κεινοὺς ποὺ πληρώνουν τοὺς φόρους, μὲ πείνα καὶ μὲ φυλακαῖς.

Τέλος πάντων ὅπως φτάσαμε ὁ Θεὸς ἄς βάνῃ τὸ χέρι του νὰ τὰ βολέψῃ, ἂν καὶ βολεμὸ πλεον τὰ πράγματά μας, ὅπως ἔφτασαν δὲν ἔχουν, καὶ εἶθε νὰ βροῦμε ψεύταις, ἀλλὰ τὰ **πράγματα μαρτυρεῖ.**

Περιμένουμε

Ὅλοι τὴν βουλή νὰ ἔρθῃ δὲν εἶναι ἔτσι; Ἀλλὰ θαρροῦμε πὼς ἄργα θὰ τὴν δοῦμε.

Καὶ νὰ τὸ διατί καὶ διότι.

Γιατί τῆς ἀντιπολίτεψις οἱ βουλευταῖς ἀπελπισμένοι ὄντες τοὺς, δὲν ἔρχονται γιατί κρύνουν καὶ διότι τῆς συμπολίτεψις ἦγουν οἱ ὑπουργικοὶ χορτατμένοι ὄντες καὶ ἄλλα γυρεύοντες, οὐκ ἔστιν ἐρῆην, ὥστε καλὰ Χριστοῦγεννα νὰ δώσῃ ὁ Θεός.

Νὰ

καὶ ἓνα ἐξωτερικὸ ποὺ μᾶς χρησιμεύει καὶ λίγο γιὰ μάθημα. Στὴν Ἀγγλία κοντὰ στῆς ἄλλαις διαδηλώσεσις ἔγινε προχτὲς καὶ μιὰ μεγάλη, ἦγουν συλλαλητήριον ἀπὸ ὀγδόντα χιλιάδες ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἐγύρεψαν τὴν κατάργησιν τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων, ἦγουν σὺν νὰ λέμε τῆς γερουσίας, σημειώσατε δὲ πὼς οἱ Ἀγγλοὶ δὲν εἶναι ἀπὸ κεινοὺς ποὺ παίζουν, καὶ ὅτι τώρα στὴν Ἀγγλία γίνεται ἓνας πόλεμος πεταξὺ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας φοβερός, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἔκανε νόμο ὁ Γλάδστον μας γενικῆς ψηφοφορίας, τὴν ὁποία οἱ κύριοι μιλόδοι μας δὲν θέλουν.

Ἡ Εὐρωπαϊκαῖς ἐφημερίδες θεωροῦν αὐτὸν τὸν μέγα ἀναθρασμὸ τῆς Ἀγγλίας ὡς μιὰ καθαρὴ ἐσωτερικὴ ἐπανάστασις

(19) **ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ**

ΤΟ ΔΙΑΘΛΑΚΙ.

18.

Ἀπάνω στὴ φωτιά ποὺ ἀναψὲ ἡ Κίτσο μεταξὺ τοῦ Βισβίκη καὶ τοῦ Ψιφικᾶκη ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ τὸ ὑπόφερε ὁ ἀδελφός τῆς ὁ Μπιρμπαντόπουλος σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀδερφή μου, σήμερὰ τὸ παραξύλωσε, σὲ παραέπιασαν τὰ νευρικά σου. Δὸς μου τὸ καπέλλο μου νὰ φύγω, πᾶμε ἀδερφοί, καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀνοιξώμε καυγᾶ γιὰ τιποτένια πράγματα, γιὰ γυναικοδουλειαῖς.

— Πὼς εἶπατε, ἀπάντησε ἡ Κίτσο, ἡ ἀδερφή του, καπέλλο γυρεύεις; Νὰ πᾶς νὰ τὸ βρῆς ἐκεῖ ποὺ σοῦ πεσε ὄταν σὲ κυνηγοῦσαν σὺν λυποδύτη.

— Πολὺ καλὰ ἀδερφή, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ρεζιλίκι τὸ σημερινὸ καὶ δὲν τὸλπιζα.

— Πὼς εἶπες; Ἡ πράξις σου σὲ ρεζιλεύουν ὡς καθὼς καὶ αὐτονοῦν τῶν κυρίων φίλων σου, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ, αὐτοστιγμῆς νὰ τοὺς πάρῃς καὶ νὰ φεύγῃς.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Μπιρμπαντόπουλος, πᾶμε παιδιὰ καὶ τὰ βρισκομε. Ἀντὶ ἀδερφή, καὶ θὰ σοῦ δεῖξω γὼ τίνος μάνας γυῖός εἰμαι.

— Ἄμ ἐννοιά σου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Κίτσο καὶ εἶμαι κ' ἐγὼ τῆς μάνας σου, κορίτσι.

ἡ ὁποία ἄρχισε πλεον καθαρὰ καὶ ξεσπᾶ ἀπὸ χίλια μέρη, ὡς ποὺ νὰ γίνῃ τὸ μάλε βράσι, διότι εἶναι καθαρὸς πόλεμος τοῦ Λαοῦ ἐναντίον τῆς ἀριστοκρατίας, ἦγουν τῶν χρυσογαδάρων.

Καὶ τί θὰ πῆ ἐπανάστασις Λαοῦ γερὰ ἔχοντας μάλιστα καὶ τὸν μέγα *Επιλοχίωτη*, (αὐτὸ εἶναι τὸ κύριο ἐπιγγέλημα τοῦ Γλάδστονα), μαζὺ τους, ἦγουν τὴν κυβέρνησι, ἢ πῆ πὼς τοὺς κυρίους Λόρδους μας θὰ τοὺς κόψῃ καὶ θὰ τοὺς θερίσῃ λόρδα ἐντὸς ὀλίγου. Νὰ ἔτσι ἐργάζονται οἱ ἀληθινοὶ καὶ γενναῖοι Λαοί.

Ἐκεῖνα

τὰ ἀναγκαῖα τοῦ Βαρβακείου δὲν εἶναι γιὰ τὸν Θεὸ δυνατό νὰ διορθωθοῦν. Εἶναι περὶ διὰ ντροπῆς πλεον ὅπως ἐκατάντησαν.

Μὰ

τέλος πάντων καταντήσατε νὰ μᾶς σταυρώνετε χειρότερα καὶ ἀπὸ τοὺς σταυρωτίδες, βρὲ ἀδερφε δὲν διορθόνετε ἐκεῖνο τὸν δρόμο τοῦ Λαοῦ ποὺ πᾶν νὰ τσακιστοῦν ἢ ἀμαξιαῖς;

Εἴσαχτε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλοιότικοι ἄνθρωποι νὰ θέλετε νὰ παίζετε μὲ τὴν ὑπαρξί μας. Φαίνεται ὄμως πὼς θὰ περιμένετε ὡς ποὺ νὰ πέσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ τινὰς γιὰ νὰ βάνετε χέρι τότες. Μὴ σώσετε τότες καὶ σεις καὶ τὸ καλὸ ποὺ θὰ μᾶς κάνετε.

Οἱ μαθηταὶ

τῆς προπαρασκευαστικῆς σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν τῆς Κέρκυρας ἔχουν παράπονα ἐναντίον μερικῶν ἀξιωματικῶν τους, ἀλλὰ δὲν μᾶς τὰ ξεκαθρίζουν καλὰ, μένουν λοιπὸν μπερδεμένα καὶ τὰ παράπονά τους καὶ μεῖς.

Πολλοὶ

σοφοὶ Σουλτάνοι τῆς Πόλις εἶχαν τὴν καλὴ συνήθεια καὶ γινόντανε τιπτίλοι καὶ γύριζαν τὰ μαγαζὰ καὶ ταβερνιά καὶ ἀκουαν τὰ παράπονα τοῦ Λαοῦ των, ποὺ ἦτανε κοτζᾶμ Σουλτάνοι καὶ μάλιστα ἀπάνω στὸν κολορῶνα τῆς δόξας των. Ἐπιθυμοῦσαμε λοιπὸν, πολὺ, ἀγαπητὲ Τρικουπῆ, νὰ γίνῃς καὶ σὺ μιὰ βραδεῖα τιπτίλι καὶ νὰ γυρίσῃς τὰ μαγαζὰ ν' ἀκούσῃς τὰ ὅσα σοῦ σοῦρνουν καὶ ἂν ἀκούσῃς ἀπὸ ἓναν ἓνα καλὸ λόγῳ φτύσε μᾶς.

Θὰ μᾶς ρωτήσῃς μαι ἡ εἶδος τιπτίλης νὰ γίνῃς; Νὰ, νὰ γίνῃς μαλτέζος ὅπως καὶ μᾶς κατάντησε ὄλους μας νὰ γίνωμε ἐντὸς ὀλίγου.

— Πολὺ καλὰ, θὰ τὰ βροῦμε.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω πλεον νὰ βρῶ τίποτα, μπορεῖ νὰ τὰ βρῆ ἡ ἀδερφή τοῦ Ψιφικᾶκη σου ποὺ πῆγες σήμερὰ νὰ τῆς κάνῃς ἐργολαβία καὶ σὲ ρεζιλίεψε τὸ κορίτσι καὶ σὲ ἔκανε ἀπομασκαρᾶ.

Αἶ, μὰ πλεον αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια καὶ τὰ ρεζιλίκια καὶ τῆς βροῖσες δὲν τῆς ὑπόφερεν ὁ Μπιρμπαντόπουλος καὶ ἀρπάξῃ τὸ καπέλο τοῦ Βισβίκη καὶ τοῦ λέει:

— Πᾶμε. Ἐμπρός ἀμέσως πᾶμε.

Κατεβαίνουν κάτω. Ὁ Ψιφικᾶκης εἶχε φύγει καὶ ἔμειναν οἱ δύο τους καὶ λέει ὁ Βισβίκης στὸν Μπιρμπαντόπουλο:

— Ὡς καθὼς παρατηρᾶς, τώρα τὰ πράγματα παραφούσκωσαν μὲ τῆς σπιουνιαῖς τῆς ἀδερρῆς σου καὶ θὰ ἔχωμε μὲ τὸν Ψιφικᾶκη ἄσχημα ἀποτελέσματα. Δὸς μου τώρα τὸ καπέλλο μου νὰ πάω νὰ τοῦ στείλω τοὺς μαρτύρους μου.

— Ποιὸ καπέλλο; Τὸ καπέλλο, φιλαράκο μου θὰ γίνῃ τῆς μοιρασίας, στὸν μιστὸ δρόμο θὰ τὸ φορῆς σὺ καὶ στὸν μιστὸ γῶ; Ἐσάκις τὸ φορεῖς σὺ θὰ δένω γὼ τὰ χέρια μου πίσω, πὼς τάχα ἔχω βγαλμένο τὸ καπέλλο μου, ὁσάκις δὲ τὸ φορεῖς σὺ, τὸ ἴδιο θὰ κάνῃς ὅπως καὶ ἐγὼ ὡς ποὺ νὰ πᾶμε στοῦ Κατσίμπαλη νὰ πάρω καπέλλο. Κύτταξε καλὰ ὄταν θὰ ἔρθῃ ἡ ἀράδα σου καὶ μοῦ τὸ χτυπήσῃς καὶ φύγῃς, γιατί θὰ φωνάξω πὼς εἶσαι λωποδύτης καὶ πὼς μοῦ ἄρπαξες τὸ καπέλλο.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀδερφε, δὲν ξέρεις ὅτι μέσα σὲ μιὰ σκουφία δύο κεφάλια δὲν χωροῦν, κατὰ τὴν παροιμία; Ποῦ νὰ πάω γὼ στὸν μεγάλο δρόμο ξεσκουφωτός;

— Αἶ, λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι, δὲν ἔχεις ντίπ καπέλ-

Τὰ κουνιέντα.

Ἀρχισε καὶ ἀναψὲ μιὰ πάλι διασκέδασι τὸ μαγνήτισμα τῶν τραπεζῶν ποὺ γι' αὐτὴ τὴν διασκέδασι χαλοῦσε ἀπὸ δῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἡ Ἀθήνα, καὶ εἶχε τσακωθῆ ὁ σοφὸς Ραγκαβῆς μὲ τὸν Στρούμπο τὸν φυσικὸ, ποὺ σὺν φυσικὸς ποὺ εἶναι μέσον τῆς ἐπιστήμης του εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πῆ στὸν Ραγκαβῆ πὼς δὲν ξέρει τί τσαμπουνίζει.

Ὁ γεροκοντοπούθαρος τὴν ἄρπαξε τότε καὶ κάθισε κάτω, ἀλλὰ δὲν τὴν χώνευε. Δέκα λοιπὸν καὶ ἀδάντζο χρόνια καταγινότανε στὴν Εὐρώπη νὰ ἐξετάξῃ τὰ περὶ τοῦ μαγνητισμοῦ τῶν τραπεζῶν ὡς ποὺ ἔφτασε καὶ ἔδωσε ἓνα βαρβάρτο τράκο στὸν Στρούμπο, ποὺ τὸν ἔκανε στρούμπο σωστὸ μὲ τὰ ἀπειρὰ τὸν παραδείγματα.

Τόση μανία ἦτανε τότες στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ μαγνήτισμα τῶν τραπεζῶν ὡς ποὺ ἔφτασε καὶ ἔκανε ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν μανία καὶ ἓνα ἀθάνατο ποίημα ἓνας καλὸς ποιητῆς μας ποὺ ἀρχίζει ἔτσι.

Μαγνητισμὸς ἀκούεται
στῶν Ἀθηναίων τὴν πόλι
πιστεύουσε καλοὶ κακοὶ
καὶ μαγνητίζουσι ὄλοι.

Ἡθέλησα τὴν κότα μου
κ' ἐγὼ νὰ μαγνητίσω,
βάζω τὰ χέρια στὰ φτερά
κουνὰ ἢ κότα τὴν οὐρά
καὶ πάει στὴ δουλειὰ τῆς.

Πᾶμε νὰ μαγνητίσωμε
καὶ τοῦ Διὸς μιὰ σπῆλη,
γυρίζ' ἡ στήλη δῶ κ' ἐκεῖ
μᾶς φάνῃ ἡ θάλασσα φακί
κι' οὐρανὸς σφοντύλι.

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε καὶ τί πρῆγμα εἶναι αὐτὸς ὁ μαγνητισμὸς ὥστε τὰ ἄψυχα νὰ λαβαίνουν κίνησι, ἦγουν ζωὴ καὶ τὸ χειρότερο καὶ σπουδαιότερο νὰ μιλοῦν καὶ νὰ προμαντεύουν ἀκόμα, ὄχι νὰ μιλοῦν δὰ μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ μὲ τὰ σημεῖα.

Ἐνας διαβόητος μαγνητιστῆς ἄγγλος, καθὼς διηγᾶται ὁ γέρο Ραγκαβῆς μας ὄταν τὸν προσεκάλεσε μιὰ βραδυὰ στὸ

λο καὶ τὸ καπέλλο σου εἶναι δικό μου, καὶ σοῦ τὸ ἀποδείξω καὶ νομικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ὅτι τὰ ὑπερκείμενα εἶναι τῶν ὑποκειμένων. Ἦγουν σου, ἂν ἔρθω γιὰ νὰ οἰκοδομήσω στὸ οἰκόπεδόν σου, μοῦ πέρνεις τὴν οἰκοδομῆ, γιατί τὸ ὑπερκείμενο, ἡ οἰκοδομὴ ἀνήκει στὸ ὑποκείμενο τοῦ οἰκόπεδου, κατὰ συγκριτικὸν σου οὐν σου λόγον; φορῶ ἐγὼ τὸ καπέλλο σου, καὶ δυνάμει τοῦ—τὰ ὑπερκείμενα τῶν ὑποκειμένων, σοῦ λέω πὼς εἶμαι κ' ἐγὼ ἓνα καλὸ ὑποκείμενο, καὶ φορῶντάς σου τὸ καπέλλο λέω πὼς εἶναι δικό μου, καθότι εἶναι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου εἰς τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκείμενον τὸ κορμί μου, τὸ καταπατημένο οἰκόπεδο σὺν νὰ ποῦμε. Καὶ ἂν ἀμφισβᾶλῃς πῆγαινε ρώτησε καὶ τὸν Καλλιγᾶ.

— Μὰ χωρατεύεις τώρα;

— Τίποτα, νομικῶς τὸ καπέλλο ἀνήκει σὲ μένα, τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑποκειμένων καὶ τὸ φορῶ καὶ φεύγω, καὶ ἅμα ποὺ τολμήσῃς νὰ μὲ ἐνολήσῃς τάπαμε. Κλητῆρες πιάστε τον.

— Βρὲ ἀδερφε, ἄς ἦναι, μισὸ καὶ μισὸ, πᾶμε νὰ πάρῃς τὸ καπέλλο σου.

— Ἐγὼ; Καὶ οὔτε τὸ καταδέχομαι, ὅποιος δὲν ἔχει καπέλο ἀγοράζει, ἐμένα καλὰ μοῦ πάει αὐτό. Νὰ πὼς πάει ἡ παροιμία, μὴ μεριμνᾶτε διὰ τὴν ὥρα καὶ στιγμὴ διότι ἔχει ὁ Θεός, ὁ τρέφων τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐκ γῆς σπόρου.

— Βρὲ θὰ μοῦ δώσῃς τὸ καπέλλο ἢ νὰ μὴ γίνωμε ἀπὸ δύο χωριά.

— Μακάριοι οἱ κρατοῦντες.

— Βρὲ τὸ καπέλλο μου σοῦ λέω γ' ὄ.

— Καὶ κατὰ τὸν Πλάτωνα: Τὰ τῶν φίλων κοινὰ.

σπίτι τῆς ἡ στρατάρχηνα Μὰκ Μαὼν στὸ σουαρέ, ἅμα ποὺ μπῆκε μέσα καὶ χαιρέτισε, τόσο μαγνητισμὸ εἶχε στὰ μάτια του, ὥστε ὄλοι ἔβαναν τὰ κεφάλια τους κάτω καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τὰ σηκώσουν σὺν νὰ ἦτανε κίνενας μὲ τὴν τσελίνα ἀπὸ πάνω τους, τὸ περιεργώτερο δὲ εἶναι ποὺ μιὰ κάρελλα ποὺ βρέθηκε στὴν εἴσοδο τὸν ἀκολούθησε ἅμα ποὺ μπῆκε μέσα σὺν σκυλάκι κοῦτσα κοῦτσα.

Γιὰ φανταστῆτε καρέελα νὰ περπατᾶ μονάχη τῆς καὶ ἄλλα πολλὰ.

Τέλος πάντων εἶναι μιὰ καλὴ διασκέδασι αὐτὰ τὰ τραπεζῶ ζάκια τώρα τὸν χειμῶνα καὶ μάλιστα γιὰ σὰς τῆς γυναικες ποὺ θέλετε νὰ βλέπετε τῆς μοῖρες καὶ τὰ ριζικά σας.

Ἄλλη δὲ φορά, ποὺ νὰ ἔχω κ' ἐγὼ κέφι, στὴ φιλοσοφία τῆς ταβέρνας, θὰ βρῶ τὸν Κρασοπινάτα νὰ σὰς ἀναπτύξῃ κατὰ φάρδος μῆκος πλάτος τὰ περὶ μαγνητισμοῦ, τὰ ὁποία εἶναι φοβερὰ καὶ τρομερὰ.

Στὸν

Περαὶα λέγει εἶναι ἓνα ξένο ἀρπαχτορεῖο τῶν βαπορῶν ποὺ ἅμα ποὺ θέλει τινὰς νὰ στείλῃ ἐμπορεύματα στὸ ἐξωτερικὸ πληρώει 20 λεπτὰ γιὰ μπαρκάρισμα τοῦ κάθε κομματιοῦ στὸν μαουινιέρη ποὺ τὰ φορτώνει καὶ ζητᾶνε ὕστερα νὰ πληρώσουν οἱ φοροτῆς 40 λεπτὰ, ἦγουν μας νὰ τὰ κάνουν μισὰ καὶ μισὰ μὲ τοὺς μαουινιέρηδες.

Αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ θεωρῶ καὶ τόση μπιρμπαντιὰ γιατί τὴν κάνουν Εὐρωπαῖοι, ἂν τὴν κάναμε μεῖς μποροῦσε νὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος. Θὰ πῆτε καὶ ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἀρπαχτορεῖο; Αἶ, μὰ ἦναι μερικὰ πράγματα ποὺ καταλαβαίνονται καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν λέγονται, ἀλλὰ θὰ λεχθοῦν καὶ μὴ φοβάστε, γιὰ ν' ἀνακαλύψωμε καὶ κᾶτι ἄλλαις μπιρμπαντοδουλειαῖς γιὰ νὰ μὴ μᾶς πέρνουν γιὰ κοροῖδα τῆς φανταρίας, οἱ ξένοι.

Τῆς

προάλλαις μᾶς εἶχαν γράψῃ καὶ γράψαμε γιὰ τὸν ἀξιότιμο καθηγητὴ Πυρρομάλλη ποὺ ἦτανε στὸν Πύργο πὼς τάχα εἶπε μέσα στὴν τάξι τοῦ ἐκεῖ ποὺ παράδινε μάθημα, πὼς τάχα εἶπε πὼς ἔχει 20 χιλιάδες ψήφους στὴν Ζακυνθο. Τὸ καταδυστυχίαν εἶνε, ὅτι ὁ καθηγητῆς κύρ Πυρρομάλλης λείπει διορισμένος στὴν Κρήτη καὶ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας καθηγητῆς. Γιὰ νὰ φανταστῆτε δε πόσο φτάνει ἡ κακεντρέχεια τῶν

— Μὰ δὲν λέει νὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ καπέλλο μου.

— Λέει ὄμως τὸ Εὐαγγέλιον ὁ ἔχων ἓνα χιτῶνα, βγαλσάτωσαν καὶ δόσονταν στοὺς ἄλλους.

— Δὲν λέει ἔτσι, λέει, πὼς ὅποιος ἔχει δύο χιτῶνας ἄς βγᾶνῃ καὶ ἄς δώσῃ τὸν ἓναν στὸν ἄλλον.

— Σύμφωνοι. Ἐσὺ ἔχεις δύο καπέλλα μπορεῖς λοιπὸν πολὺ καλὰ, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο νὰ μοῦ δώσῃς αὐτό, καὶ νὰ πᾶς σὺ στὸ σπῆτι σου νὰ φορέσῃς τὸ ἄλλο. Ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ πᾶμε καὶ εὐαγγελικῶ τῶ τρῶφ.

— Θὰ τσακοθοῦμε.

— Δὲν μὲ μέλλει, σὲ προσκαλῶ σὲ μονομαχίᾳ, ὑπάρχει σκολλίτερο τσάκωμα ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶναι καὶ τῆς μόδας.

Τέλος πάντων πᾶν στὸν κύρ Κατσίμπαλη καὶ τοῦ γυρεύει ἓνα καπέλλο βερεσὲ ὁ Μπιρμπαντόπουλος. Ὁ Κατσίμπαλης, σὺν φιλάνθρωπος ποὺ ἐμολογομένους εἶναι, διάταξε καὶ τοῦ ἔδωσαν ἓνα ἀπὸ κείνα ποὺ δίνει κάθε χρόνο στοὺς λούστρους, λέγοντας στὸν ὑπάλληλο:

— Πῆς στὸν ὑπάλληλο νὰ μὴ τοῦ πάρῃ παραδει.

Συνεσθάνηκε ὁ Μπιρμπαντόπουλος τὴν μεγάλη προσβολὴ ἀλλὰ ντροπῆ καὶ χουζούρι. Πέρνει τὸ καπέλλο καὶ φεύγει, στὸ δρόμο δὲ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ ἔλεγε στὸν Βισβίκη.

— Εἶναι ἀθλιος, διότι ἂν καθὼς λέγῃ κἀνὴ τὸν εὐεργέτη στὴ κοινωνία ἔπρεπε νὰ μοῦ δώσῃ ὄχι αὐτὸ τὸ δεκαρτίτικο καπέλλο τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ ἓνα φιλό, τὸ ἐλάχιστον. Τέτοιους ἀφιλότιμος εἶναι. Πᾶμε τώρα νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερο στὸ Βυζάντιο. (ἀκολουθεῖ.)

άνθρώπων, φανταστήτε και τούτο, ότι τον λες πως είναι διορισμένος στην "Αρτα.

"Αμ κακομοίριδες, όταν θέλετε να πειράξετε έναν άνθρωπο δεν συλλογίζεστε και λιγάκι ότι θα βγείτε μοχθηροί ψεύτες;

Όπως

ἀποδείχτηκε και ένας άλλος που θέλησε να κατηγορήσει τον καλόν φοιτητή Δ. Π. Πισχάλη με κάτι ψευτιαις, ο οποίος μεταφράζει του Β. Λαιμου τα ανέκδοτα, και τόσο γενναίος ήτανε σ' αυτή την επιχειρήσειά του ώστε έβανε ένους πεθαμένου μαθητού το όνομα από κάτω. Αυτά λέγονται άτιμα μέσα μοχθηρίας και λυπούμαστε που γινόμαστε χωρίς τὰ το θέλομε και μεϊς όργανα των παθών τους.

Ω φαυλότης ποτε θα σωφρονιστής.

Φοχή μου Δημηρχία, σε παρέλαθα πάλι. Έλα μάτς. — Συληθριώτης. — Αχ, έλεγα πως θα σε χρω πολλή χρονο.

Φιλοσοφία στης ταβέρνες.

Μυταρέλος και Κρασοπινάτας.

Μυταρέλος. — Το λοιπόν, θα μου αποτελειώσης αυταίς της βλάβαις που λες πως φέρνει ο καπός, ή να μη τὰ κάνω θάλασσα όλα.

Κρασοπινάτας. — Σιγά σιγά ντε, και μη βιάζεσαι σαν την ύψη στο κρεβάτι. Οι τότε γιατροί, λοιπόν, καθώς είπαμε, βρήκαν με την επιστήμη πως ο καπνός είναι άθλιον πράγμα στον άνθρωπο.

— Να τούς πής εκ μέρους μου πως ήτανε και είναι τσαρλατάνοι όλοι, γιατί δεν βλέπω από τόσα μελεούνια που καπνίζομε να πεθάνη ως τώρα από τον καπνόν κανέναν.

— Μα δεν πρόκειται στον άνθρωπο για να του γίνη μια έπαισητη βλάβη και για να την καταλάβη ότι πρέπει να πεθάνη. Ο καπνός λοιπόν φέρνει λιγούρες.

— Τόσο το καλλίτερο, κάνει τότες τον άνθρωπο να τρώη περισσότρο.

— Κόφτει την όρεξι.

— Α, περί όρέξεως, ουδείς λόγος.

— Όταν καπνίσης ένα τσιγάρο λίγο πριν να φας πάει η όρεξις σου. Κάνει τον άνθρωπο χλωμό, κίτριναίρη σαν χτικιαρή, φέρνει ανυπόφορο βήχα, ζαλάδες, άγρυπνια, εξασθένειση του νευρικού σύστημα ή γουν φέρει αδυναμία σε κάθε μακρυάρι. Φέρνει διατάραξη στους μπάς θειακλίδες φρενών, όσοι που καπνίζουν πιάνει πουρι σαν της πίπης το λαρούγγι τους τὰ δε έσωτερικά τους μαυρίζουν σαν το τσίμι.

— Για τὰ έσωτερικά μας δεν με πειράζει τί γίνεται, γιατί πάντοτε τὰ έσωτερικά μας πήγαιναν και πηγαίνουν άθλια και έλεεινά. Τὰ έξωτερικά μας να δοϋμε πάν καλά; Αληθινά διάβασα χ-ές της έφημερίδας πως το δάνειό μας των 170 εκατομμυρίων πως είναι περιζήτητο στην Ερώπη και το ανάλαβαν να το πραγματοποιήσουν ή Γερμανία, ή Αγγλία, Αυστρια και Γαλλία. Βρέ τον μακαρά τον Τρικούπη, είδες πως ανύψωσε την έξωτερική υπόληψη της Ελλάδας; Φοβερός κατεργάρος.

— Δεν μάς μέλει έμας για τὰ πολιτικά. Ο καπνός φέρνει στειρώσι, αμαύρωσι στα μάτια και τρεμούλες. Είναι το φοβερώτερο δηλητήριο, και αν θέλεις να δοκιμάσης όλα αυτὰ, πιάτε έναν που να μη κάπνισε ποτέ του καπνόν και δός του έναν άργιλε να φουμάρη για πρώτη φορά και θα δής αν δεν τούβρη ύστερα από πέντε δέκα τραβήξεις ζάλη, κίτριλλα και λιγούμια.

— Μα αυτό γίνεται γιατί δεν τον έχει μαθημένο, εγώ μπορώ να φουμάρω και δέκα ναργιλίδες μαζί μ' ένα μαρκούτσι, αλά τούφκα και να μη πάθω τίποτα.

— Ός και ή στάχτη του καπνού ριχνόμενη στο κρασί κάνει σταφίδα τον άνθρωπο και του φέρνει και έμετό.

— Ας προσέχουν να μη ρίχνουν στάχτη μέσα.

— Βρέ εγώ σου λέω για τὰ αποτελέσματα και συ μου κοπανίζεις άλλα των άλλων. Ο καπνός δίνει μια άποφορά στο στόμα, μαυρίζει τὰ δόντια.

— Δεν μάς πειράζει ούτε γι' αυτò, γιατί εγώ όταν θα παντρευτώ δεν θα με τηράρη στα δόντια ή άρραβωνιαστικιά μου, αλλά στα μουτρα και κάπου άλλου..... ά έχω δηλαδή μυαλό.

— Δύο φοβερά δηλητήρια υπάρχουν στον κόσμο ή σ τ ρ ι χ ν ί ν η και ο καπνός, τώρα δε τελευταία ένας μέγας γιστρος της Γαλλίας άπόδειξε πως ή ν ι κ ο τ ι α ν ή, ή γουν το δηλητήριο που βγαίνει από τον καπνόν είναι το φοβερώτερον των όσων βρήθηκαν από τον καιρό που συστάθηκε ο κόσμος.

— Έτσι αϊ; Και πως δεν πουλούν οι μπακάλιδες και καπνοπώλιδες άπ' αυτή τη στριχλίνη, άφου μάλιστα είναι άλαφρότερο δηλητήριο από τον καπνόν. Είναι κι' αυτή καπνός;

— Βρέ είναι φαρμάκι τρομεροφρικτώτατον που σε τειάζει στη ατιγμή.

— Και ή ν ι κ ο τ ι α ν ή του καπνού σε πόση στιγμή μπορεί να μάς τειάζη.

— Στο μνηούτο. "Αν κάνης μια μικρή χαρμακίτσα στο χέρι σου σαν έβλωμα καρφίτσας και βάνεις λίγη νικοτιανή άπάνω σε μια ώρα είσαι τέζα. Φέρνει στομακάκη.

— Στάσου, στάσου τί θα πη σ τ ο μ α κ ά κ η;

— Να μια άρρώστια φοβερή και δυσκολοθεράπειη του στόματος. Φουσκόνουν τὰ γούλια και μπιζούν και τὰ χείλια γίνονται πράσινα και μαρμαμένα και φουσκώνουν σαν βοϊδοκοιλιάς.

— Είς τρόπον ώστε δεν θα μπορή τινός να φιλήση και την κουζίνα του από φόβο μπάς και της κολλήσει άγγελαρσούνη. Βρέ μάς κοροϊδεύεις; Τέλος πάντων, μούκοφες την όρεξι άπόψε, και πάμε να φύγωμε και μεθαύριο τὰ αποτελειώνομε. Μα ήναι αλήθεια όλα αυτὰ; Στο Θεό σου, ή να μη κόψω τον καπνόν άδύνα;

— Και δεν ρωτῆς όποιον γιατρον θέλεις;

— Πάμε λοιπόν τώρα να φύγωμε πριν σ' άρχίσω στα χαστούκια που μου χάλασεσ όλα το κέφι.

Η Αυτού Έξωχότης: ο Βασιλέας της αντιπολίτευσης.